

Δεκαπενταύγουστος: Ἡ Πλατυτέρα στήν κόγχη καὶ τὴν ἀψίδα τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κόσμου! (Κοῦκος Στέλιος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Δεκαπενταύγουστος! Δεκαπέντε μέρες σὲ μία! Ποῦ ξανακούστηκε; Πῶς συμποσοῦνται οἱ δεκαπέντε σὲ μία; Ἡ, καὶ πῶς ἀνακεφαλαιώνονται οἱ δεκαπέντε σὲ μία;

Ἄλλα μήπως καὶ ὅλος ὁ κόσμος καὶ ὅλος χρόνος συμποσοῦνται καὶ ἀνακεφαλαιώνονται σήμερα;

Δεκαπενταύγουστος: Ὁ μισὸς Αὔγουστος καὶ στήν οὐσία ὅλος, ὅλος ὁ καλὸς καιρὸς τὸ καλοκαίρι μας, τὸ θέρος τῶν καρπῶν, τῶν γεννημάτων συνοψίζεται,

ὀλοκληρώνεται καὶ κορυφώνεται ἐδῶ.

Δεκαπενταύγουστος: Αὐτὴ ἡ μέρα, ποὺ μοιάζει νὰ εἶναι καὶ λαμπρὸ στίγμα τοῦ χρόνου-κόσμου μας!

Δεκαπενταύγουστος: Στὴν οὐσία, ὅμως, δὲν ἀποτελεῖ, χρονικὸ σημεῖο ἀλλὰ ἓνα ρῆγμα καὶ ἓνα ἄνοιγμα στὸν χρόνο. Μία ἄλλη διάσταση τῆς ζωῆς, τὸ ἴδιο, ὅμως, πραγματικὴ καὶ ἐπιτακτικὴ!

Δεκαπενταύγουστος: Καὶ ἂν θέλαμε νὰ τοῦ δώσουμε ἓνα σχῆμα θὰ λέγαμε πὼς ἀποτελεῖ τὴν κόγχη στὴν ἀψίδα τοῦ χρόνου. Ἐκεῖ ποῦ κατὰ παράδοση οἱ εἰκονογράφοι γράφουν μὲ τὰ πινέλα τοὺς τὴν Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν!

Καὶ ἐκεῖ ποῦ ἡ φυσικὴ κορύφωση τῆς καρποφορίας καὶ τῆς παραγωγικῆς χρονιάς ὀλοκληρώνεται αἴφνης ὅλη ἡ ζωὴ μας ἀπογειώνεται ἢ ἀκόμη καὶ ἀποθεώνεται μὲ μία ἀποδημία, μία Κοίμηση, μία εἰς οὐρανοὺς Μετάσταση!

Ἡ κορύφωση καὶ ἡ ἀποθέωση τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ ἑλληνικοῦ καλοκαιριοῦ, εἶναι στὴν οὐσία ἡ λαμπρὴ Μετάσταση τῆς Θεοτόκου! Τὸ Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ!

Ἡ γῆ καὶ ὁ χρόνος στὸ τέλος τῆς χρονιάς προσφέρουν τὸ καλύτερο, τὸ κάλλιστον ποὺ μποροῦν νὰ ἀποδώσουν καὶ νὰ προσφέρουν.

Τὸ κάλλιστο καὶ τὸ ὠραιότατο πλάσμα ποὺ μπόρεσε νὰ καρποφορήσει τοῦτος ὁ τόπος-κόσμος ἀπὸ τὴν δημιουργία του.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος προσφέρεται σήμερον ὡς ὁ πιὸ ὠριμος, μεστὸς καὶ πλήρης καρπὸς τῆς γῆς στὸν οὐρανό!

Ἡ Παναγία, σήμερον ἀναχωρεῖ ἀπὸ ἀνάμεσα μας μὲ τὴν Ἁγία καὶ θριαμβευτικὴ Κοίμησή της καὶ ταυτόχρονα ἐπιστρέφει γιὰ πάντα σὲ μᾶς μὲ τὴν Μετάστασή της.

Γιατί, ἄλλωστε, δὲν θὰ ἀντεχόταν αὐτὸς ὁ κόσμος χωρὶς Μητέρα.

Μητέρα Μεγαλόχαρη!

Καί, ἔτσι, ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ ἐλπίζει διὰ παντός! Νὰ ἀποτελεῖ κοινωνία καὶ κόσμημα!

Αὐτὴ μονάχα ἡ σχέση μαζί Της ἀποτελεῖ κοινωνία, γιατί ἀνοίγει ἡ καρδιά καὶ γίνεται περιβόλι ποὺ χωρᾶ καὶ ὅλο τὸν κόσμο.

Καὶ εἶναι κόσμημα, γιατί μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρει παραμυθία καὶ αἴγλη καὶ

ἀποτελεῖ πρότυπο λαμπρό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐμφορεῖται ὅλη μας ἡ ζωὴ! Θὰ ἔπρεπε... τουλάχιστον.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο γίνεται ἅγιος τόπος καὶ ὄρος ἅγιον ὁ ἄνθρωπος!

Καὶ νὰ τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας ποὺ γίνεται πλέον προσωπικὸ καὶ ὄχι μόνο τόπος.

Ἕνας τρόπος ζωῆς διὰ τῆς Παναγίας Ἀχράντου.

Ἐδῶ καὶ σήμερα, καὶ τώρα στὴν γιορτὴ τῆς Κοίμησης, τῆς Μετάστασης, τὸν Δεκαπενταύγουστο τῆς ἀπώλειας, τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῆς διὰ πάντα εὔρεσης καὶ ἀπόκτησης τιμοῦμε τὸν ἐνδιάμεσο θρόνο. Πού ἔγινε ἡ νέα γῆ, ἡ νέα δημιουργία, ὁ πανάγιος ἄνθρωπος γιὰ νὰ τιμήσει, νὰ ὑποδεχθεῖ, νὰ μᾶς προσφέρει τὸν Θεάνθρωπο!

Αὐτὴ, λοιπόν, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἀποτελεῖ πολλαπλῶς καὶ οὐσιαστικὰ καὶ τὸ τέλος καὶ τὸ πέρασ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ ἀνοιγμὰ του.

Ἡ Παναγία εἶναι ὁ χρόνος ὁ ἀληθινός!

Καὶ ὁ Δεκαπενταύγουστος ἡ ἴδια ἡ μορφή, εἰκόνα καὶ ἡ ὑπόσταση τῆς Μεγαλόχαρης!

Καὶ συνάμα, ὁ ἀργόσυρτος καὶ πυρίκαυστος Δεκαπενταύγουστος, ἀποτελεῖ κῆπο καὶ ἀρχονταρῖκι Της ποὺ μᾶς παρηγορεῖ στοὺς σωματικὸς καὶ ψυχικὸς μας καύσωνες.

Δεκαπενταύγουστος μὲ τὶς χαρμόλυπες ἡμέρες του!

Τὴν νηστεία καὶ τὶς καθημερινὲς θεομητορικὲς παρακλήσεις.

Μία διπλὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα γιὰ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο!

Τὴν Πρῶτῃ τῶν ἀνθρώπων!

Τὴν ἀφορμὴ τῆς σωτηρίας!

Καὶ ἀνάμεσα στὴν διπλὴ αὐτὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας ὡς Μεταμορφωθείς. Δηλαδή, στὴν πλήρη δόξα Του, καὶ σὲ ὅσο μέτρο μποροῦμε ἀντέξουμε στὴν θέα Του οἱ ἄνθρωποι.

Δεκαπενταύγουστος σήμερα, στην πλήρη δόξα του που είναι ή δόξα τῆς Μεγαλόχαρης!

(Τῆς “Μεγαλύτερης χαρᾶς ὄλων τῶν χαρῶν”)!

Μπορεῖ, ἔτσι, νὰ ρεμβάζει καὶ νὰ μᾶς ἀνακαλεῖ σὲ μία εὐρύχωρη κοινωνία Πλατυτέρας.

Νὰ ἀνασυνθέτει, νὰ ἀναπλάθει, νὰ ἀναζωογονεῖ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ μας.

Σ’ αὐτὸν τὸν ἀπέραντο χρόνο τῆς γιορτῆς ποὺ ἐνίοτε χάνεται πολὺ ἀπότομα, ἴσως γιατί οἱ φανοὶ μας δὲν ἔχουν τὸ ἀπαραίτητο ἔλαιο, δηλαδὴ ἔλεος, κατανόηση, ἀγάπη. Ὅταν δὲν ξέρουμε νὰ μοιραζόμαστε, νὰ προσφέρομε καὶ νὰ ὑπάρχουμε διὰ τῆς δωρεᾶς! Ἐσαεῖ...

Αὐτὴ, μᾶλλον, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ ἡ μόνη ἀλήθεια τῆς ἐτήσιας συγκομιδῆς μας ποὺ ὀλοκληρώνεται τὸν Δεκαπενταύγουστο.

Ὁ καύσωνας καὶ ἡ ξηρότητα θὰ παρέλθουν ὅταν πέσουν ἄλλου εἴδους βροχές, ὅταν τελειώσουν οἱ θερινὲς μπόρες, οἱ στεριανὲς αὐτὲς τρικυμίες καὶ οἱ ἐπίγειοι καταποντισμοί!

Ἡ γῆ δὲν χορταίνει μὲ τὴν μάνητα τοῦ καιροῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν εἰρηνικὴ ὡς δρόσο καὶ ἀγιασμὸ βροχῆ.

Καὶ ἐδῶ, στὸν Δεκαπενταύγουστο, στὴν κορύφωση καὶ στὴν ἀπόλυτη ὕψωση τοῦ χρόνου θὰ ὑπῆρχε γιὰ ὅλους μας ἓνα μεγάλο κενὸ χωρὶς νόημα, μία τραγικὴ κατάληξη τῶν προσπαθειῶν μας ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ μέγας ρεμβασμὸς ὡς ἑορτὴ καὶ σκόλη ὁ Δεκαπενταύγουστος! Ποὺ μοιάζει, πλέον, ὡς μία πλήρη στέψη, ἀπὸ τὸν πάλαι ποτὲ Ρωμαῖο αὐτοκράτορα Αὐγούστο τῆς Μεγαλόχαρης ὡς Αὐτοκράτειρας, δηλαδὴ Πλατυτέρας τοῦ μῆνα του.

Δεκαπενταύγουστος: Ἡ δικὴ Της ὕψωση.

Καὶ τί χαρὰ νὰ μᾶς χαμογελᾷ, καθὼς ὑψώνεται καὶ νὰ μᾶς βλέπει νὰ τὴν κοιτᾶμε ἐμβρόντητοι, καὶ στὸν νοῦν καὶ τὴν καρδιά μας νὰ λαχταροῦμε καὶ νὰ θέλουμε νὰ τῆς ποῦμε, εὐρισκόμενοι σὲ πλήρη ἀπόγνωση, τοῦτα μόνον τὰ λόγια μας:

Κυρία, γιατί φεύγεις, μεῖνε μαζί μας!

Ναὶ σὰν μαθητὲς τῆς πρώτης δημοτικοῦ ποὺ χάνουν τὴν κυρία τους.

Τῆς ἀγαπημένης κυρίας τους!

Πῶς δὲν ἀντέχεται μία τέτοια ἀπώλεια τὸ ξέρει καλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ Κυρία, ἀφοῦ τὴν ἔζησε ἀντίστοιχα μὲ τὸν Υἱό της! Ἦταν καὶ ἴδια ἀπόλυτα μέτοχος σ' αὐτὴν τὴν τελευταία πράξη ἄκρας ταπείνωσής του Θεανθρώπου! Καὶ γιὰ Ἐκείνην ἦταν καὶ τὸ σπλάχνο Της.

Ὁ δεκαπενταύγουστος, ἀπλά, ὡς τὸ μέσο τοῦ μῆνα Αὐγούστου καὶ τὸ κορύφωμα τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ ἦταν πάντα κάτι μετέωρο καὶ σὲ διαρκῆ μετεωρισμὸ ἢ ἀκόμη καὶ σὲ κλυδωνισμὸ ἀπὸ τὰ μελτέμια τῆς ἐποχῆς. Τώρα, ὅμως, χάρις στὴν Παναγία ποὺ ἔφτιαξε τὴν δική της φωλιὰ-ἀγκαλιὰ στὸ μέσο τῆς κόγχης τῆς ἀψίδας του μπορεῖ κι αὐτὸς νὰ δεῖ πρόσωπο πραγματικοῦ Θεοῦ!

Τὸν Δεκαπενταύγουστο ἡ Παναγία μας, ὡς Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν καὶ Μητέρα τῆς ζωῆς ἀγκαλιάζει, σκεπάζει καὶ εὐλογεῖ ὅλο τὸν κόσμο, τὴν οἰκουμένη, τὴν κτίση!

Ναί, βεβαίως, καὶ τὸν τόπο μας!

Ποῦ αὐτὸ τὸν καιρὸ τὴν ἔχουμε ἰδιαίτερη ἀνάγκη!

Ἀλλά, καὶ ὅπως πάντα!

Χρόνια Πανάγια, ἀστείρευτα πολλά!

Πηγή: pemptousia.gr